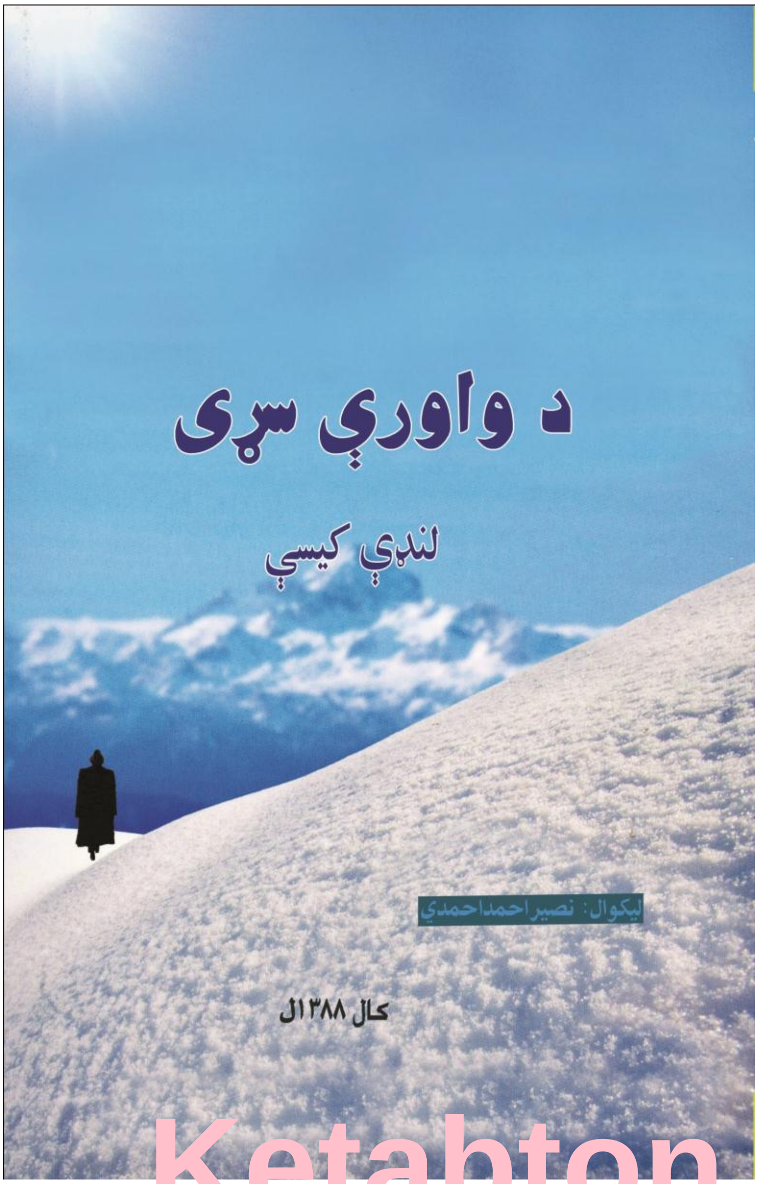

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

لنډې کیسې

لیکوال : نصیراحمد احمدي

۱۳۸۸ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	:	دواورې سړی
لیکوال	:	نصیراحمد احمدي
د لیکوال تلیفون شمیره	:	۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	:	۱۰۰۰ ټوکه
انلاین چاري:		سهارآنلاین ټکی نیټ www.saharonline.net
خپرندویه ټولنه	:	مومند خپرندویه ټولنه
چاپ کال	:	۱۳۸۸ ل
کمپوز	:	په خپله لیکوال
ډیزاین	:	جمال الدین جمال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ګران کاروان صاحب ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنایت

دسهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لګولې وو، سر یې کینې لور ته ځوړند و او پر تورو ګاڼګوتي ویښتو یې نری پرخه پرته وه.
یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وخوځاوه.
چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څېرې یې نیولې وې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.
یوه عسکر وپوښتل:
ــڅوک یې پېژنئ؟
د خلکو ځواب منفي و.
عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

شپېه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لا ښکارېدله.

❋ ❋ ❋

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.
څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماری کې کېښوده، بیرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر ایښې بټن یې ټینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد ، به بیړه یې وویل:
ـصاحب !
څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډیر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اړږمی یې ویست، خپله پکه ککرۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربېیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال ببرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.
دا وخت یې مبایل وشرنګېد ، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو ، ورو یې وویل:
ــ مهرباني وکړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:
ــ یوه مهمه خبره درته لرم.
ــ امر کوئ !
ــ یوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې یو لیسو یو مړی وموند.
څارنوال په بیړه وویل:
ــ هو ! یو هلک یخنۍ وژلی و.
په تیلفون کې ټوخی واورېدل شو ، وروسته مقابل لوري وویل:
ــ په ظاهره یخنۍ وژلی و ، خو تر شا یې یو لوی جنایت پټ دی.
څارنوال په بیړه وپوښتل:
ــ تاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟
تلیفون قطع شو.
څارنوال ژر د مېز پر سرا ښېې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:
ــ زما دفتر ته راشئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو، ویې ویل:

ـغواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!

سړي کاغذ ور واخیست، په بیړه له دفتره ووت، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وویل:

ـڅه درک دې ولګاوه؟

ـهو صاحب! تلیفون له یوې پې سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی یوه پېغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړې، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.

څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندنې تور ویښته یې په مستو سپین وو.

څارنوال وویل:

ـد بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود؟

ـصاحب! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر یوه خبره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

کڅوړنې سترګې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وويل:
ـپيدا به يې کړو؟
ـصاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.
څارنوال يوه شېبه غلی و، ورو سته يې د مېز پر سر لوېدلې يوه يوه ورېجه ور ټوله کړه، په غاب کې يې وا چوله، ورو يې وويل:
ـرښتيا وايې، موندل يې ګران کار دی، بايد صبر وکم، شايد بيا تلفون وکي.
د څارنوال وړاندوينه سمه وخته، ماسپښين يې موبايل وشرنګيد، مقابل لوري وويل:
ـزما خبره مو زړه ته ولوېده؟
څارنوال وويل:
ـخو موږ ثبوت غواړو.
ـکيسه اوږده ده، په تليفون کې نه ويل کيږي.
ـنو چيرته سره ووينو؟
مقابل لوری يوه شېبه غلی و، په تليفون کې يو اځې د موټرو هارنونه اورېدل کيدل، وروسته يې وويل:
ـخو په يوه شرط!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

_څه؟

_زه غریب سړی یم، ما ته به کوم جنجال نه پیدا کوې.

_سمه ده، ژمنه کوم.

مقابل لوري وټوخل، بیا یې وویل:

ښاروالۍ ته نږدې یو کوچنی پارک دی، سبا سهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.

تلیفون قطع شو.

څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوټ سم وګاڼه، ویې ویل چې په ځیګرنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

❋ ❋ ❋

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و ، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.

په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کټارو ور ها خوا پر تور سړک یو یو موټر تېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد، دی بوډا و، له پطلون سره یې شنه لونګۍ تړلې وه او یو پنډ زوړ جمپر یې په تن و.

شپېږ وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل، یوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وویل:

ـ چرتي دې کړم.

بوډا هغه ته وکتل، برېتو یې سپینه پرخه نیولې وه، د اوږدې پزې تیره څوکه یې سره ښکارېده.

بوډا لنډ ځواب ورکړ:

ـ باید چرتي شې.

څارنوال مخ ورواړاوه:

ـ خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې یې.

بوډا یو سوړ اسویلی ویست، لاندې یې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، وروبیې وویل:

زه کسبګرسړی یم، دبرش کاله کیږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه یم، تېره میاشت مې په یوه هوټل کې کارونیو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګونه وي، ولایاتو ته بسونه ځي او ښه چلیږي. دا یو کوچنی هوټل دی، د شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیرولو ځای نه لري، خو مشتریان یې ډېر دي او خاوند یې په مزو کې دی.
بوډا غلی شو، یو سوړ اسویلی یې ویست ، ویې ویل:
دا د اتو ورځو مخکې کیسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه یې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاړه. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالګرو وې او نه هم څیره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونیول، ده مننه وکړه او په بیړه د کباب په خوړلو بوخت شو.
دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:
ـ ولې سوال کوې؟
هلک راته وکتل، غټې تورې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:
ـ وږی یم، پیسې نه لرم.
ـ کور دې چېرته دی؟
هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ــپه ایران کې.
حیران شوم:
ــنو دلته څه کوې؟
هلک په خواشینۍ وویل:
ــمور لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او ز ما دوه ورې خوېندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې ستړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو مور د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهېږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړي، خو زه په ګېډه نه یم مور، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.
ما ور نه وپوښتل:
ــولې دلته، په افغانستان کې څوک نه لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

هلک وویل:

ـنه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهیږم چې په پېښور کې اوسي، نور یې درک نه را مالومیږي.

ـنو دا شپږ ورځې دې چیرې تېرې کړې؟

ـتر پرونه یو څه پیسې راسره وې، په یوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تیرېدو پیسې یې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت ویدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه یې له هغه ځایه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټیکه نه راتله، ځکه مې له نانوایه یوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه یوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، یو بل یې دواورو په غونډوسکو ویشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بیړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.

د بوډا سر وځړید، یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:

ـهلک یوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوربینه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!

ـثلور خوراکه کباب!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نور سیخونه د انګار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نږدې دوست یې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سیخونو کې سپین بخرکي مه پېیه! وروسته یې هلک ته پام شو، ما ته یې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ویل چې مساپر دی، له ایرانه یې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځیر ورته وکتل، مخ یې را واړاوه، ویې ویل:

ـوبال لري، ډوډۍ ورکړه، بیا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بیرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غریبانو یې پام کاوه، هر سهار به یې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدایګر راتلل یو یې هم نا امېده نه پرېښوده، یو دوه اوغانۍ به یې ورته نیولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به یې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غریبانو ویشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښینه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هیڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوښې مې پریمینځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سیخونو وپېیله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ ولید، دوی خبرې کولې، ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

شپه وغړېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځینې قاچاقبران پېژني، هر څه به سم شي.
هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.
موږ تر ناوخته ویښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخارۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شپه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې یې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخارۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ.
د هوټل خاوند هم خوګامه لرې د تخت په بل سر کې پریووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مساپر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنی لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
ځارنوال په بیړه وویل:
ـ بیا؟
د بوډا شونډې و خوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـ یوه شورماشور مې سترګې رنې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولي وو، سپکې سپورې یې ور ته ویلې، خو هوټلي غلی و، هیڅ یې هم نه ویل او سر یې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بیړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو کله چې یې د دروازې دستګیر ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بیا یو کړنګ شو، لویه شیشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.

بوډا غلی شو.

څارنوال وویل:

ـدا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا ووینې، باید.

بوډا وویل:

ـما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهیږئ.

څارنوال وپوښتل:

ـغواړې چې چیرته لاړ شې؟

ـ نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپز یم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیدا کولای شم.

څارنوال وویل:

ـخو که تاته ضرورت پېښ شو بیا به دې چیرې پیدا کوم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سرې

د بوډا شونډې وخوځېدې:
ـتا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
څارنوال وخندل:
ـزه په خپله خبره ولاړ یم، خو دا زما وظیفه ده، باید د شاهد ادرس ولرم.
بوډا وویل:
ـدلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول دی، که مې کار وموند ، په تیلیفون کې دې خبروم.
څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخیستل.
شېبه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوڅ ښاخ یو کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

* * *

ماسپښین دوه بجې وې، څارنوال پر یوه خیرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز ایښی له تورو چایو ډک ګیلاس یې ور پورته کړ، هوټلي ته یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جړ شوې کسټې راوتلې کولمې خلاصولې.

www.saharonline.net سهار آنلاین ډټ نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې يوه ځوانکي پر تېرو سيخانو غوښه پېيله. نور هوټل تش و.

ځارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او ځارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو يې وويل:

ـ څه شی غواړی؟

ځارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کينې.

هوټلي حيران شو.

ځارنوال جيب ته لاس کړ، يو کارټ يې راويست، د هوټلي سترګو ته يې ونيو، ويې ويل:

ـ ځارنوال (ب)

د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کېناست او ځارنوال ته يې په وېره وکتل.

ځارنوال ورو وويل:

ـ کاروبار دې څنګه دی؟

هوټلي وارخطا شو:

ـ صيب! ښه دی، ګذاره کوي.

ځارنوال له چايو غوړپ وکړ، شونډې يې و خوځېدې:

ـ يو څو پوښتنې درنه کوم.

ـ امر کوئ، صيب!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتا څو ورځې مخکې یو میلمه درلود.
هوټلي په ماته ګوډه ژبه وویل:
ـصیب، زه، زه خو ډېر میلمانه لرم، ته، ته کوم یو یادوې؟
د ځارنوال شونډې وخوځېدې:
ـخو ته د شپې میلمه نه لرې.
د هوټلي رنګ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، یوه یې وویل:
ـدوه چایه، څو روپۍ شوې؟
ـپنځلس اوغانۍ
هغه د مېز پر سر پیسې کېښودې او دواړه له هوټله ووتل.
ځارنوال پسې وکتل، هوټلي ته یې مخ وروااړاوه، په ملنډو یې وویل:
ـپه زړو شیشو کې دا یوه شیشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟
هوټلي پرتخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه یې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته یې ځارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې یې ورپېدې او په لړزانده غږ یې وویل:
ـماته شوه.
ـڅنګه؟
هوټلي چیغه کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـ له ما څه غواړې؟
ځارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، ځارنوال وويل:
ـته ډېر پست سړی يې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې يې په برستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې ! هغه مړ دی، يخني وژلی.
ـدا دروغ دي.
ـزه شاهد لرم، زوړ کبابي.
هوټلي په بېړه ولاړ شو، منډه يې کړه، خو ځارنوال تر لمنې ونيو، سړی پړمخې ولويد، سر يې پر يوې څوکۍ ولګيد او له تندي يې وينه روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ځارنوال (ب) په خشکه وویل:
ـ اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و.
هوټلي سرې لاړې تو کړې، ځارنوال ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ نه، ما هیڅ نه دي کړي.
ځارنوال تر ګرین ونیو، ورو یې وویل:
ـ تا زه نه یم پېژندلی، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.
هوټلي څه و نه ویل.
ځارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې یې څو ګامه واخیستل، ودرېد، سرې ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ ته د بخښلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ یې، پوهېږې، ته به پانسي شې.
هوټلي ولړزید. سره سا یې واخیسته، ورو یې ویل:
ـ راځه، یوه معامله سره وکړو.
ځارنوال په حیرانۍ ورته وکتل.
د هوټلي شونډې وخوځېدې:
ـ زه یې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟
ځارنوال وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـد مقصد خبره کوه !
ـګوره، د هلک دوسیه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنۍ وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشی که.
د څارنوال سترګې رډې راوختې، ټېټ شو، هوټلي یې تر ګرېن ونیو، په خشکه یې وویل:
ـته ماته رشوت راکوې؟
هوټلي وارخطا شو.
څارنوال یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته یې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته یې خوله ورنږدې کړه، ورو یې وویل:
ـزه دومره احمق نه یم، پوره پنځه لکه !

پای

www.saharonline.net
سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د دلوې د میاشتې لومړی مازدیګر و چې اسمان سپینو وربځو ونیو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوټې سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اورښت د درېدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اورېدله، ما په خپله متر ورسره ونیو، نوي سانتیوو ته رسېدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکارېدله او نه هم پټی، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کېده.

www.saharonline.net

سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژېړ مازدیګر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندي ووت، واوره په شدت سره اورېدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډیر نه غږیده، غلی سړی و، چورتونه به یې وهل، خو کله کله چې به د واورې بڅرکي غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په خبره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې به د بوډا دا شکرونه په غوږونو ښه لګېدل، خو وروسته یې کلیوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځینو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.

دوئ به په ټیټ غږ ویل " بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسیږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله. " بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه یې کوې ! ځمکې به یې ډېرې وي ".. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به یې خوند اخیست او پټ پټ به یې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سرې

په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د درېيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې سترې ستومانه جومات ته راغلل، اوربښت بيا پيل وکړ. بوډا تاويدونکوسپينو بڅرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:

ـمه کوه ! مه کوه چې اووري !

دې خبرې ځينو سترو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:

ـ کاکا ! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ورو خېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.

يوه بل په ملنډو ورغبرګ کړ:

ـ څه يې کوې ، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.

په دې خبره څو ځوانانو وخندل.

بوډا يوه شېبه غلی و، مايې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړېدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وبېږې کړې ، ورو يې وويل:

ـبچيانو ! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اوياوو کلونو ته رسيدلی يم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو ،خو زه دا سپين بڅرکي د بل څه لپاره غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

بوډا غلی شو، کليوالو ته يې وکتل،هغوئ حيرانې سترګې ورته نيولې وې، بيرته يې سر وځړيد ، يوه سړه ساه يې وايسته، په خوابدي غږ يې وويل:

ـ تېر ژمی واوره کمه اووربېده، يوائې يوه مياشت پرته وه، خو بيا هم ښه و، د کليو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، پښه يې نيوله، د موټرو، موټرسايکلو او ټانکونو سينې يې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووريدې، زما ځوان زوی يې را وويشت او وينو يې د ديوال سيوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوريدو ته مه خپه کيږئ، دعا وکړئ چې ډېره وورېږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ويلې نه شي او څو ورځې د وينو د توېدلو مخه ونيسي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خير کار

د ورځپاڼې مدير راته وويل:

ـد دفتر بوديجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا يو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.

چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، يوه ملګري ته مې تليفون وکړ، ده يو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پيداکېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښين قضا ټاکلي ځای ته ورسېدم.

په يوه مساپرخانه کې مې کوټه ونيوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، خړ دوکانونه وو او خلک کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:
ـ داسې څوک مې په کار دی چې د خیر یو کار یې کړی وي.
سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:
ـ سپین وغږېږه، مطلب دې څه دی؟
ـ مانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.
سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړېدی.
په خبره کې وررولویدم:
ـ موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړېدي؟
نېغ یې راته وکتل، تندی یې تریو شو او په خشکه یې وویل:
ـ لیونی خو به نه یې؟
خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.
یوه شېبه ودریدم، بیا د خوراکي موادو د خرڅولو یوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پیسې شمیرلې، له سلام وروسته مې خپله کېسه ورته تېره کړه، برګ یې راته وکتل او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـحکومت څه بلا وهلی چې په خلکو یې جوړوې، څه بابا له کاره مې مه باسه.
نا امېده مسافرخانې ته راستون شوم.
یوه شپه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د یوه شل، دېرش متره غوړ او خیرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمایش ورکاوه او ځینو نورو قابلي پلو غوښت. یواځې څلورو سپین ږیرو ته د ښوروا کاسې ایښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت یې خبرې سره کولې او له غړېدا څخه یې پوه شوم چې حج ته روان دي.
زه هم دوئ ته نږدې په یوه خالي ځای کې کېناستم، وریجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپین ږیرو ته ورنږدې شوم، د طبعې خلک راته واېسېدل، و مې ویل:
ـزه په داسې چا پسې ګرځم چې د خیر یو کار یې کړی وي.
یوه وویل:
ـڅه یې کوې؟
ـغواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ایښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خندا غږ پورته شو، څلورو وارو ښه شېبه و خندل، وروسته يوه له نصوارو په ډکه خوله وويل:

ـ بېکاره دې بولم.

يوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راوايستل، د څادر پيڅکه يې پرې تېره کړه، بېرته يې د وريو پر سر کېښودل، ورو يې وويل:

ـ هسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.

مخ مې ور واړاوه:

ـ خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زياتره يې په بهر کې دي او ښه عايد لري.

ـ ته سم وايې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار يې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله يې پيداکړيدي، زحمت يې ايستلی، خلک په بلا وهې، څه يې کوې؟ هه !

زه غلی شوم، دوئ يوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روا ن شول.

خواشينی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې يو سړی تر څنګ کېناست، له رنګه تور و، په غاښونو کې يې خلی واهه، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلي دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

ـولې ! په ټوله سیمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته یې خیر ور رسیدلی وي؟ دلته خو پیسه داره خلک ډېر دي.

سړي هوټلي ته ورغږ کړل ! ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

ـچای درته راوغواړم؟

ـهو

ـشین که تور؟

ـفرق یې نشته

هوټلي ته یې مخ ورواړاوه، چیغه یې کړه !

ـدوې شنې

وروسته یې راته وکتل، ورو یې وویل:

ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وویل، که په ټول ولایت کې وګرځې داسې څوک به ونه مومې.

سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جېب ته یې لاس کړ، سګرټ یې راو ایستل، قوطی یې راته ونیو او ویې ویل:

ـسګرټ؟

د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه یې څکوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ده یوه سګرېټ ته د اورلګیت دانه ونیوله، له خولې یې سپین لوګی ووت او ویې ویل:

ـ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، یوه بله به درته وکم، هر یو یې دوه درې موټره لري، نور خیر یې ونه رسید، خو کلیو ته غزیدلي ټول سړکونه یې خراب کړل.

خواشیني مې نوره هم ډیره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ویې ویل:

ـ په یاد مې شو، تېر منی مې یوه ځای ته مسافر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي.

په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.

موټروان وویل:

ـخو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بیړه مې وویل:

ـپروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.

د شپې تر ناوخته ویښ وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې ببرته په دفتر کې لید.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترو لارو مزل وکړ او غرمه د و لایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونیو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمایي اوسیدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله،خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچینۍ خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.
حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترګې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېله

اووه کلنې نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې سترګې وراړولې، هغه د کراچۍ (ریړۍ) پر یوه څنډه ناست و، پښې یې ځړېدلې وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (څپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کېلې ته لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو ګوتو یې یوه نرۍ لښته ولګېده او په بیړه یې لاس ور ټول کړ.

بوډا چیغه کړه!

_مه!!!

نجلۍ مخ واړاوه، ګڼې ګوڼې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند یې څاټه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې ترڅنګ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د یوې غټې کېلې پر یوه تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وویل:

ـ کاشکې چې بمبره وای!

دا وخت یې د خپل نیکه غږ واورید:

ـ ګوره بچو! دا کېلې د خرڅلاو لپاره دي، که یې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان یو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ یې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو یې چخړې را ایستلې وې او په زنه پورې یې څو تاره سپین وېښته ځړېدل.

نجلۍ په خوابدي غږ وویل:

ـ وږې یم!

بوډا یو سوړ اسویلی ویست، خوله یې خبرو ته جوړوله چې ترڅنګ یې یو کړنګ شو. د تلې (ترازو) یوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځیده او د سړک څنډې ته په یوه خوسا ډنډ کې رنګه شوه. بوډا په بیړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت یې کراچۍ ټېله کړه، څنګ ته شو او پیاده رو ته نږدې یې کراچۍ ودروله. نجلۍ هم په لاس کې نیولې څپلۍ ببرته په پښو کړې، یوه ترافیک ته یې اشاره وکړه، نیکه ته یې وکتل او په سترې غږ یې وویل:

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ده ولې په خلکو پسې لښته را اخیستې ده؟
د بوډا خرې شونډې وخوځېدې:
ــ ځکه چې کراچیو د موټرو لاره بنده کړېده.
ــ نو خلک ولې وهي، هاغه هلک وینې ! ژاړي، تله یې په اوبو کې پرته ده.
بوډا غلی و.
نجلۍ کېلو ته وکتل، په کوچنیو او مړاوو کېلو کې یې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نیکه ته یې وکتل او په خواره خوله یې وویل:
ــ یوه کېله را واخلم !
بوډا غلی و.
نجلۍ څه ونه ویل، خو شېبه وروسته یې د نیکه پوست غږ واورید:
ــ قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، یوه یې ستا.
نجلۍ کیڼ لور ته وکتل، نورو میوو پلورونکو چیغې وهلې او په لوړ غږ یې روان خلک د میوو اخیستلو ته وربلل.
نجلۍ خپل نیکه ته وکتل او ورو یې وویل:
ــ ته ولې چیغې نه وهې !
بوډا چیغه کړه !
ــ کېلې واخلئ، کېلې ! ارزانه شوې، درجن په څلو ښنت اوغانۍ !
دا وخت ټوخي واخیست او غلی شو.
نجلۍ وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څلو ښنت اوغانۍ ډ بړې روپۍ دې؟
بوډا هغې ته وکتل:
ـ هو، بچو ! د پنځو ډوډيو بيه ده.
ـ نو دا کېلې به په دومرو ډ ېرو روپو خرڅې شي؟
بوډا يوه فاتحانه موسکا وکړه، يوې او بلې خوا ته يې وکتل، په ټيټ غږ يې وويل:
ـ اصلې بيه يې ديرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ويشت راته جوړې کړي، بيا هم په ګټه کې يو، خو ګوره بچو ! دا تجارت دی، بيه به ورو ورو را ټيټېږو.
داوخت يو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنک ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بيه وپوښتله، بوډا په بيړه وويل:
ـ څلو ښنت اوغانۍ.
ځوان روان شو.
بوډا پسې ناره کړه !
ـ پنځه د ېرش ! راشه ! دېرش. خو ځوان يوې بلې کراچۍ ته ودريد او شېبه وروسته يې پلاستيکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.
د نجلۍ په تندي کې يوه نرۍ ګونځه پيدا شوه. د کېلو پلورونکي ته يې په کرکه وکتل. هغه پيسې شميرلې او تندی يې ورين ښکارېده.
نجلۍ يو غږ واوريد:
ـ درجن په څو دی؟

www.saharonline.net
سهار آنلاين ټکی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بيړه وويل:

ـ پنځه ويشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې يې غوسه ښکاريدله، خو په خوله يې څه را نه وړل.

سړي د يوې پلاستيکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وويل:

ـ لويه که وړه؟

ـ چې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترګې وځليدې، په بيړه يې کېلو ته وکتل، مخکې په ننبه کړې کېله يې ور واخيسته، بوډا څه و نه ويل، سړی د کېلو په شميرلو بوخت و چې يوه په عمر پخه ښځه يې تر څنګ ودريده.

هغې په غوسه وويل:

ـ څه کوې ! دا هم کيلې دي ! ميلمنو ته مې شرموې که څه !

سړي کيلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره يو ځای روان شو.

بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې يې نه رپيدې او په وېره يې خپل نيکه ته کتل.

بوډا يوه شېبه غلی و، بيا يې شونډې يوې خوږې موسکا سره وېړې کړې او په مينه يې د نجلۍ پر خړو او خيرنو ويښتو لاس تېر کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

اوسپنه

موټر ودرېد ، مساپر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل.

شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو، په لمنو کې یې خام کورونه خوځېدل، حرکت یې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.

ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.

شل- یو نیم شل ګامه لیرې، د سړک د تورې لیکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مساپر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره ملګری شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، یوه دوکان ته ور ننوتم، یو بوتل اوبه مې واخیستې، هوا دپه وه، ببرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيوري ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر ځنګ يې په ډېران کې يوې تورې خرې خوله وهله..ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خيرن وو، ځپولي ويښته يې درلودل او په سپېرو ځېرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليکې ښکارېدلې.
دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به يې لاسونه خولو ته کړل، له خيرنو ګوتو به يې سرې اوبه وڅڅيدې.
وروسته يې په هندوانه جنګ شو، هلک د نجلۍ څنګ ته لاس ور واچاوه، هغې چيغه کړه، پر ځمکه يې ګوتې وتپولې، يوه وړه تيږه په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنې پرېښودې، سر يې ټيټ کړ او تيږه زما پر ورانه ولګېده.
دواړه غلي شول.
ومې ويل:
ـولې جنګ کوئ؟
سرونه يې وځړېدل، يوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.
خرې ته مې وکتل، له ځولې تېرې او سپنې راوتلې وې.
د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېد !
ـسو که سو که يې خوره !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

سترګې مې ورواړولې، نجلۍ ته یې برګ برګ کتل. ..له هلک نه مې وپوښتل:

_دا دې څه ده؟

پرته له دې چې راته وګوري، شونډې یې وخوځېدې:

_خور

_نو بیا یې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وانه ورېد.

و مې ویل:

_چېرته اوسی؟

نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومې پوښتل:

_نو دلته څه کوئ؟

نجلۍ خرې ته وکتل، په وړه ژبه یې وویل:

_اوسپنې مو راوړي، خرڅوو یې.

خرې ته ورنږدې شوم، ځولۍ د مرمیو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکټونو له کړو وړو اوسپنو ډکه وه.

ومې ویل:

_دا مو له کومه کړې؟

دواړو یوبل ته وکتل، هلک وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واوري سړی

ـڅو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځايه راټولې کړې.

نجلۍ په خبره کې ورولويده:

ـدرواغ مه وايه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.

ومې ويل:

ـله هرځايه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کيدای شي کوم ماين يا روغه مرمۍ پکې وي.

دواړه يوبل ته موسک شول، د هلک شونډې وخوځيدې:

ـموږ يې پېژنو، دا ډېر وخت کيږي چې دا کار کوو.

په حيرانۍ مې وپوښتل:

ـډېر وخت!

هلک د غره په لمنو کې پرتو کليو ته اشاره وکړه، په خوند يې وويل:

ـهلته هر وخت جنګونه وي، طيارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصيږي.

يو ځل مې بيا اوسپنو ته وکتل، يوه تبره چره په وچو وينو سره وه، په حيرانۍ مې وويل:

ـدا مو له کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

ـد يوه پسه په ورانه کې بنده وه.

www.saharonline.net سهار آنلاين ډټ کی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ په خشکه وویل:

ـ دروا‌غ وايي ! د يوې ښځې له نسه يې راوا‌يستـه، هغه مړه وه.

بدن مې زيږ شو، يو دروند غږ مې واورېد ، دوه ټيټې هليکوپترې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځير ځير پسې کتل، هليکوپترې د غره خواته ګړندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

www.saharonline.net سهار آنلاين ټکی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې ځنځیر وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته راننوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.
دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځېدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې د کورتۍ په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړی رانه خلاصه کړي.
ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندی ورته تریو کړ، خو د دوئ تمه نه رانه خته.
زړه مې په تنګ و، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې ومونډلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.
چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بیړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو څنګو ونیو. او دوو نورو هم په بیړه بیړه لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.
په کوټه کې یو شور و. چا ژړل.. چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.
دې ننداره ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګری په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل:
ــووځئ د سوډر زامنو !
ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ یوه توره چاېجوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:
ــباد له ډېره وخته !
ما وخندل:

www.saharonline.net
سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څنګه یې کیې؟ ښاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.
په خبره کې راولوېد:
ـ او فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخله.
و مې خندل:
ـ همداسې ده.
یوه شېبه غلی وم، خو بیا مې په خندا وویل:
ـ وه هلکه ! دو هم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟
ده یو سوړ اسویلی ویست:
ـ څه یې کیې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.
حیران شوم:
ـ څه مجبوري؟
په خواشینۍ یې وویل:
ـ کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.
خوله مې وازه پاتې شوه:
ـ څه کیې ظالمه ! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟ !
ده وخندل. ژېړ غاښونه یې ښکاره شول او خړې شونډې یې وخوځیدې:

www.saharonline.net سهار آنلاین تکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزوروره ! خدای دې د سړو کمی نه راولي.
ومې ویل:
ـولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووایه او د کار خلک ورنه جوړ که.
خندا یې زور ونیو:
ـته هم اجبې خبرې کوې. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کیدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟
حیرانتیا مې لا پسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ او زیاته یې کړه:
ـډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.
په حیرانتیا مې وپوښتل:
ـڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بیا د جنجالونو یې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.
داځل یې په زوره وخندل. په اوږه یې لاس راکېښود او هماغسې یې په خندا کې وویل:
ـای ساده ګله ! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.
یوه شېبه غلی شو. پټکی یې له سره لیرې کړ. په خپلو تورو څڼو کې یې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـ که خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکاربزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خندا یې وویل:

ـ تل اوږد فکر وهه ! چې سړي مې ډیر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودریږي؟ هه ! !

پای

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاتل

((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))
دا عنوان د ورځپاڼې په لومړی مخ کې ليکلی و.
نوره ليکنه مې ولوسته:
((تېره مياشت يوه بېسواده کليوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانې وويشت، ډاکټر پر سر ولګېد، ځای پر ځای يې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پوليسو ونيو، پرون يوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وويل:
_آفرين ! دې ته وايي عدالت، دا وحشي بايد خپله سزا ووينې !
نور مې سر پسې ونه ګرځاوه، وږی وم، کانتين ته لاړم، ديوه برګر فرمايش مې ورکړ، تيارېدا يې دوه_ درې دقيقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس يې راوغوښتل، ورځپاڼه يې پر ميز وغوړوله، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
دا خبر دې لوستی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې ورواړوولې، ګوته يې پر هماغه عنوان ايښې وه:

((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))

ورو مې وويل:

ـهو !عدالت بايد همداسې وي ! !

دى يوه شېبه غلى و ، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ورور يې راغلى و ، ويل يې چې وکالت يې په غاړه واخلم !

دوى د بلې محکمې غوښتنه کړې !

يوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوى برګر راته ونيو.

خوند يې بد نه و ، خو ترشي يې ډېره پکې اچولې وه.

په ډکه خوله مې وويل:

ـنوڅه ته ګورې؟

ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې وخوځېدې:

ـنه شم کولاى !

ومې خندل:

ـغوړه ګوله نه ده، که څنګه؟

ويې ويل:

ـنه ! ښې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسيې راته پرتې دي !

داوخت يې ناره کړه !

www.saharonline.net سهار آنلاین ډاټ نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـچپس نه شول، د غوايي غوښه شوه !
د هلک غږ مې واورېد:
ـدا دی له کړايي مې راويستل !
ملګري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـپه دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟
ځواب مې ورکړ:
ـهيڅ ! بېکاره يم !
ويې ويل:
ـنو څه ته ګورې ! دا دوسيه ته واخله !
د هغه وړانديز مې خوښ شو، دقاتل دوروړد مبايل شمېره مې ورنه واخيسته، برګر مې وخوړ او په بيړه پورته دفتر ته وختم.

❋ ❋ ❋

په يوه اوږد او تنګ دهلېز کې په يوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سميټي ديوالونه وو، سوړ بوی ترې لټېده...عسکر ښي لورته وګرځېد، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخيستل... زينې ښکته شوې وې، لاندې ځوړ شوم، تپه تياره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وویل:
ـ دې خواته !
ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دریڅه یې درلوده، په دریڅه کې پنډ سیخونه ولاړ ول.
عسکر وویل:
ـ یو پاو وخت لرې !
له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.
کونج ته مې وکتل، یو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولې ته یې وچې سترګې نیولې وې...
مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:
ـ زه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسیه له سره غور وشي.
ماتله شوم، خوسړي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.
ورو مې وو یل:
ـ ګوره ! موږ دومره وخت نه لرو ! زه ستا وکیل یم، په محکمه کې باید له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې راکښته شي، خو اول باید په خبره پوه شم، کیسه څه وه؟تا ولې ډاکټر وواژه؟
نیغ یې راته وکتل..پوخ ځوان و، سترګې یې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږیره یې درلوده، لونګۍ یې تړلې وه.
ورو یې وویل:
_څه ګټه به وکي؟ ما...
په خبره کې ورولوېدم:
_دا قانون دی، ته د دوهمې او دریمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به یې !
ویې خندل، خو خندا یې ډېره ترخه وه.
حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وویل:
_تا ولې د ښار مشهور ډاکتر وواژه؟
خندا یې زور ونیو، ښه شېبه یې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره،
خو وروسته یو دم غلی شو، ورو یې وویل:
_هغه قاتل و !
په حیرانۍ مې ورته وکتل، ومې ویل:

www.saharonline.net سهار آنلاین ډاټ نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـته څه وایې؟! هغه د ښار مشهور ډاکټر و، ښه نوم یې درلود، په عزت یادېده!
یوه شېبه یې راته وکتل، وروسته یې یودم وخندل، په ملنډو یې وویل:
ـځه وکیل صیب! ځه! زما غم مه کوه! نه مې یې په کار!
دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وویل:
ـزه له ډېرو مجرمینو سره غږېدلی یم، خو ته په ټولوکې ناپوه یې، په خپل خیر نه پوهېږې!
له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پایڅې ونیولم، ورو یې وویل:
ـکښېنه! دومره تیزي مه کوه!
کښېناستم.
سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
ـزه دهقان سړی یم، په چا مې کار نه درلود، یوه ګوله وچه، لنده رارسیده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.
دوه میاشتې مخکې مې د ژنې زوی په ګېډه درد شو، اول یې درد کم و، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته یې له درده ټوپکې شروع کړې، مور یې بادیان ورته وټکول، ، توده خښته یې پر نامه ورکښېښوده، د کلي له ملا یې تاویز ورته راوړ، خو ګټه یې ونه کړه. هلک لټ په لټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښت، ټوله شپه ترې راګرځېدو، مور یې ژړل، تر سهاره ویښ وو.
په سپېده چاود کې مو ګاونډیان خبر کړل، له بل کلي یې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته یواځې یو ډاکتر و، د غاښونو ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.
له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره یو ساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښار ته راورسیدو، یه یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښتنه وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.
سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریځې په تته سپینه رڼا کې یې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:
هلک مو په یوه اوږده څوکۍ څملاوه، ډاکتر یې سرته ودرېد، د هلک ګېډه یې څو ځله کېکاږله..وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم!
هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یووړې، بېرته پورته وختم، ډاکتر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:
ـ هلک اپنډکس دی،. باید ژر تر ژره عملیات شي.
بیا یې یو کاغذ راته ونیو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی،لاندې دواخانې ته ورشه!
په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کځوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکتر بل کاغذ راته ونیو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.
ډاکتر وویل:
ـ ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې!
خوله مې وازه پاتې شوه، په بیړه مې خپل جېبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.
په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لټ په لټه اوښت، مور یې ژړل...
له مور سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته ډاکتر ته ورغلم، ده يو ناروغ کوت...په خواره خوله مې وويل:
ـډاکتر صيب ! له مورې سره يوائې دوه نيم زره اوغانۍ دي.
برګ يې راته وکتل
د خواست په ژبه مې وويل:
ـخير دی، ته عمليات شروع کړه ! زه به له کلي پيسې راوړم.
پرته له دې چې راته وګوي، ورو يې وويل:
ـکاکا جانه ! دا شخصي کلينيک دی !
غوني مې زيږه شول، ډاکتر مې تر خرېلې زنې ونيو، هغه شاته شو، په خشکه يې وويل:
ـته ولې نه پوهيږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پيسو دي.
له دې سره يې ګړۍ ته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:
ـوخت نه لرم، که پيسې برابرولی شې، نو هلک به عمليات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، بايد د يوه ناروغ ليدو ته ورشم !
د هلک چيغه مې واورېده...کېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه يو ګام څټ ته شو، لاړ، خپله سپينه چپنه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویسته، بکس ته یې لاس کړ، تر مخ یې ودرېدم، په خواره خوله مې وویل:

ـ د خدای له پاره ! درې، څلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه،خو...

په خبره کې راولوېد:

ـ ته ولې نه پوهېږې ! وخت مه ضایع کوه !لاړ شه او هلک یوه دولتي روغتون ته وسوه !

داوخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسی خواته روان شو.

په بیړه دهلیز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې یې سپینې راختلې وې، لنډه لنډه ساه یې وهله...

د ګاونډیانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونیو، پر زینو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتني سیټ کې پرېیست، په بیړه دواخانې ته ورغلم، د یوه نږدې دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې یې سپین ځګونه توېدل، موټر ته مې وکتل، یوه ګاونډي زما د زوی ژامه ورتړله...پر سترګو مې تیاره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکتر له شیشې څخه د باندر کتل، په تیلیفون کې یې

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې کولې، خندل یې....لړمون مې اور واخیست، د مېز پر سر یوه سگرټ دانۍ ایښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سگرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په ښي لاس کې راټول کړ، سگرټ داني د سړي پر ککرۍ ولگېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپینې سترگې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترگو یې رڼې اوښکې روانې وې..وروسته یې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ یې وویل:

_قتلونه مختلف دي، څوک یې برالا وژني او څو ک یې هم؟!!!

سړي یودم وژړل او خبرې یې پرې شوې.

پای

www.saharonline.net

سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره

ما ډېرې وېرېدلې ځيرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، يوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.
دا پخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچينی، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پريمينځل. نيکه هډور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه يې لرل، چونډاره کوچياني کميس به يې اغوست او سپينې څڼې به يې له وربښميني ژېړې لونګۍ راوتلې وې.
يو ماخوستن نيکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به ميلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وايه، خو په اصل کې د کليوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.
په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نيکه سره يو ډنګر سړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست و ، له عمره پوخ ښکارېده، مونډۍ ږيره يې درلوده او ګولې ته به يې خوله تر اندازې زياته خلاصوله.
دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې يې کولې او کله کله به يې خندل. له غرېدا پوه شوم چې سړی له ليرې راغلی او نيکه له پخوا پېژني.
دوئ تر ډېره له يوې او بلې وغږېدل، بيا د دروازې کړپ شو ، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د ميلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره يې نيولې وه، په وېره يې وويل:
ـزه دلته نه شم وېدېدای.
نيکه په حيرانۍ ورته وکتل، د ميلمه شونډې وخوځېدې:
ـته خو پوهېږې ! زه بدي لرم.
نيکه وخندل:
ـهيڅ خبره نه ده، دلته په امن کې يې، درې شوا روزه لار دې وهلې، بيا هم وېرېږې !
د سړي تندي ګونځې پيداکړې، په خواره خوله يې وويل:
ـد خدای له پاره ! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.
سړی يوه شېبه غلی شو ، وروسته يې نيکه ته وکتل، د خواست په ژبه يې وويل:
ـتا بدي نه ده ليدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی

بوډا وویل:
ـ ته یې نه پېژنې ! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښاپست یې نوم درلود ، تورپېکۍ نومېده. پر هغې مین و.
یوې ښځې په بیړه پر خپل مخ پوړونۍ ورکش کړ، لېوني ته یې وکتل، په ډېران کې یې ګونډې وهلې وې، څپولې ږیره یې درلوده، ګرېن یې شکیدلی و او له کثافاتو یې د سیروم کڅوړې او پلاستیکي ستنې ور ټولولې.
د ښځې سترګې له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره یې لیوني ته وکتل، بیا یې د ټکرۍ له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه لیرې د یوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته یې په یوه تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپینه چپنه یې اغوستې وه، چیغه کړه !

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـډاکټر صیب ! دا زمونږ د خوارانو وار به کله را رسیږي؟ ټکنده غرمه دې کړه !
سړي کوم ځواب ور نه کړ.
بوډا په لوړ غږ وویل:
ـمرداره مو کړه !
سړي په غوسه ور ته وکتل، څه یې و نه ویل او کلینیک ته ننوت.
د بوډا تر څنګ ناست ځوان وویل:
ـسړی دې یوه روپۍ کړ.
بوډا څه ونه ویل ، له ځمکې یې یو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د لیکو پر ایستلو بوخت شو.
د ځوان شونډې و خوځېدې:
ـښه ځواني یې ده.
د بوډا تندی تریو شو ، په خشکه یې وویل:
ـخود نو ! د ورځې درې څلور شله مریضان ګوري، سل اوغانۍ فیس اخلي، لمر یې نه دی لېدلی، ته زمونږ غوندي کولبه پرې و کړه، بیا یې ګوره چې د پالېز ډاروونکی ورنه جوړیږي که نه؟ !
ځوان په خبره کې ور ولوېد:
ـڅه بابولاله وایې ! لیونی در یادوم، ته ورته وګوره، هډور ځوان دی.
ښځې بې اختیاره له خپل غوږ څخه و ښنته لیرې کړل.

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

بوډا وویل:
ـ اوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژمیتوب کې لېدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی!
ځوان یوه شېبه غلی و، بیا یې د خپلې سدرۍ جیب ته لاس کړ، شنه پلاستیکي وړه کڅوړه یې راوښته، یوه چونډۍ نصوار یې تر ژبې لاندې کړل، ورو یې وویل:
ـ نومره دې څوومه ده؟
د بوډا تندي ګونځې پیدا کړې:
ـ نه پوهېږم، نوم یې ولیکه، خو وخت ډېر ووت.
وروسته یې دوو دریو نفرو ته اشاره وکړه، ورو یې وویل:
ـ دوئ تر ما مخکې راغلي وو.
ځوان نصوار تو کړل، خاورې یې پرې واړولې، لیوني ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ ته یې کیسه راته وکه!
بوډا یوه شېبه غلی شو، ښځې رډې سترګې ورته نیولې وې، وروسته یې وویل:
ـ درته و مې ویل چې د تور ملک په لور مین و، پلار یې نه ورکوله،نجلۍ یې د بل یوه په نامه کړه، دی هم لیونی شو، بس!
ـ نو مینه څوک لیونی کولای شي؟
ـ نه پوهېږم، ورشه! لیونی به درته ووایي!

www.saharonline.net
سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

دا وخت د کلينيک په دروازه کې يوه تن چيغه کړه !

ـ د ملک تور لور، تورپيکی !

چا ځواب ور نه کړ.

سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه !

ـ د ملک تور لور تورپيکی !

دا وخت يوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ړو ته ځنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بيړه يې ورته وکتل، نجلۍ وويل:

ـ مورې ! نوم دې نه اورې ! نوبت دې دی.

پای

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...
ببرته یې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښویې زور وکړ، له تبرې پربښې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کلیوالو پر سر یوه دوره وخوړه او د یوې ونې په یوه وچ ښاخ کېناست:
کاغ، کاغ، کاغ...
ولاړو خلکوسترګې ور واړولې، یوه تیږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو ببرته لنډه راوګرځېد اویوه هسکه یې دناستې لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې یې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.
وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بیړه یې مول خلاص کړ او په دره کې دکانګو او استفراق غږ پورته شو.
خلکو یو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې یې له خواشینۍ سره سره، کرکه هم پرته وه
وروسته د درې په پورتني سر کې د وړو تیږو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غږې اوږدې شوې، یوه سړي منډې را وهلې... پټکی

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې په غاړه کې ول ول پروت و او سپينه ږيره يې باد يوې خواته اړولې وه.
کله چې ډلې ته ور ورسېد ، ځای پر ځای ودرېد ، بيا يې څو لړزانده ګامونه واخيستل، لوڅو پښو يې د خوړ په سپينو وړو تيږو دوينو سره ټاپونه پرېښودل.
بوډا د يوه پړمخي پراته ځوان سر ته ودرېد ، لينګي يې ولړځېدل او کله چې يې خوار ځنګنونه پر وړو تيږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګی شو. د بوډا چاودې او نرۍ ګوتې د سړي پر اوږه ولګېدې، هغه يې ستوني ستغ را واړاوه، په ځير ځير يې ورته وکتل، د سړي تور او ګاړګوتي ويښته سپيره وو، مخ يې شين او پړسيدلی ښکارېده او لوڅې توري سترګې يې له ژېړو مېږيانو ډکې وې.
بوډا يوه شېبه په ځير ځير ورته وکتل. بيا پر پراته سړي ور پرېوت، د هغه مخ يې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې يوه تېره کوکه تاو را تاو شوه !
_اه زويه !اه زويه ! اه.....

پای

www.saharonline.net سهار آنلاين ټکی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...
پر تخت پرتې ځوانې ښځې سترګې رڼې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې یې دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښوېده، ګوشۍ یې پورته کړه او په خوبولي غږ یې وویل:
ـ څوک یې؟
غوږ یې و تخنېد:
ـ اه ! ګرانې، زه یم.
ښځې یو اوږد اسوېلی ویست، ورو یې وپوښتل:
ـ څنګه یې؟
ـ ښه یم، ګرانې ! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم، ډېره مې یادېدې.
ښځې خبره ور پرې کړه !
ـ څه وخت راځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړې

مقابل لوري وویل:

ـ بس ! د طیارې ټکټ مې اخیسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، دریېمه به په کور کې یم.

ښځې یو سوړ اسویلی ویست، تندي یې ګونځې پیدا کړې، خوله یې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:

ـ اه ! ګرانې ! پوهیږې چې څومره درپسې خپه یم، اووه ورځې مې نه یې لیدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره ! ژوند له تا پرته څومره تریخ دی، هو رښتیا ! نن مې د سرو زرو یوه ښکلې غاړکۍ درته واخیسته، ډېره قیمتي ده، الماس پکې کار شویدي، ستا له سپینې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، یوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړیدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته یې ووایم !

ښځه په خبره کې ور ولویده:

ـ ګرانه ! ستا روغتیا ته اندېښمنه شوم، ستړی به یې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.

سړي په خوند وویل:

ـ دا دوه ساعته لټ په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو سترګو کیږي، کله وید ېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسي نه ده؟ !

د ښځې شونډې و خوځېدې:

www.saharonline.net

سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـهمداسې ده.
سړي وویل:
ـښه ګرانې، دادی ما ستا په یاد سترګې سره ور ورستې، په دې هیله چې په خوب کې دې ووینم، زما په اړه فکر مه کوه ! ښه شپه.
ښځې په بیړه ګوشۍ کېښوده، وروځې یې سره ورغلې، په خشکه یې وویل:
ـاحمقه ! ! !
د هغې ترڅنګ پراته ځوان څنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رنې کړې، شونډې یې وخوځیدې:
ـڅوک و؟
ـخاوند مې، ویل یې چې درې ورځې وروسته درځم.
ځوان د هغې تر نرۍ، سپینې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته یې ړنګه کړه، ورو یې وویل:
ـخوا مه بدوه ! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:
ـ پلاره ! د پنیر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.
زوړ موږک د پنیر ټوټه ور واخیسته، تېره غاښونه یې پرې ټینګ کړل، اوږد وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.
د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارټن وډباوه او شېبه وروسته څو نري موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارټن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پړسیدلی جسد له کارټن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.
په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنیر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.
ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارټن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ يې وويل:

ـما د جوارو د پټي د اوسيدونکو موږکانو لپاره يوه لويه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ. له دې هيسته به د ظلم په نوم څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټيم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنيو کارونو کې کومه نيمګړتيا ويني، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزيران و ټاکم، مخلص وزيران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپير ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتيا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بيرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډيو نورو پټيو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړيکي غواړو ، د دوئ کروندو ته په درنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موږک د اتحاد، د پټي د بيا زرغونېدو او د بيان دا زادۍ په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسيدونکو موږکانو دخوشالۍ په ښه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم او تياري دوره نوره تيره شوه، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دريو نويو وزيرانو انتخابول وو، ده هغه وزيران وټاکل چې د ده له پلاره يې ښه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ يې په کارتن کې پروړه هو اره کړه او کارتن يې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاڼه. د غوړو له ټيم څخه هم هغه موږکان خو شې شول چې د ده د پلار د واکمنی پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نېول شوي وو.

د جوارو د پټي موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې يې ښه ليدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټی اباد و ويني، موږکا ن د پټي له ابادۍ سره مينه پيدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي اوسيدونکو موکانو ته زيری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر يو به په سوله کې ژوند وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ځوان پاچا یوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو یوه برخه یې د پټي پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې یو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو یې وازګې پیدا کړې وې، خو کله چې ذخیره جوار خلاص شول او خوبولي د باندي را ووتل، پټي تر پخوا سپېره ښکارېده.

موږکان بیا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ویې ویل چې که دوئ په ګډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بیرته شنه کېدای شي،. ده زیاته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د موږکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه یې د یوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټی همداسې وچ پاتې شو.

په دریم ځل چې د پټي موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دلیل یې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چلیږي، دوی باید په خپله کار وکړي، د پټي په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره یو څه ومومي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څوان پاچا دا خبره د پتې په موږکانو ښه ونه لګېده او یوه پاچابې کفایته وګاڼه. دې سپکاوي وزیرانو ته غوسه وروسته او ګنهګار موږک ته یې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سینه وویل چې د پتې موږ کان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.

دریم ځل د پتې پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وویشل شول، خو دوئ د پتې له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...

څه موده وروسته بیا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د څوان پاچا په خبرو کې نا امېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وویل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتې موږکان باید پخپله کار وکړي، پتې زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پیدا کړي.

د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، څوان پاچا ته یې وویل چې له دوئ سره یې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم یې ونه خوړ او د جوارو د پتې او سیدونکو موږکانو ته یې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.

وروسته دوه موږکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، یوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولګوله او بل یې یو بریت ور وشکاوه.

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د وزیرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډیره موږ پخپله ملامت یو، د پټې موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه ووېشل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټې موږکانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود، لوږه وه، نېستي وه،جګړه وه، خوله پاچا څخه یې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هرڅوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پاڼې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.

زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونیو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به یې.

نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پاڼې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټي ته په زړه ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.

د ځوان پاچا خواشیني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، ګاونډیو تېری کاوه، د پټي وچېدو یې زړه خوړ، چا یې خبره نه منله او ان وزیران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا بربت په لنډه موده کې سپین شول.

په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډیو څخه د خلاصون په هیله له یوې پیشو څخه مرسته وغواړي، پیشو په خوشالۍ دا وړاندیز ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو ګرځېده او هغه موږک به یې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې یې غوښتې او بیخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه پیشو ډېره ژر ستړې شوه، خو وروسته یې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به یې

www.saharonline.net
سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ د پتنې درې څلور موړکان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و، خو له وېرې يې څه نه ويل.
ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و، سترګې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولی و او بدن يې پړسيدلی ښکارېده.

پای

www.saharonline.net سهار آنلاين ټکی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځيدلي کسان خواشيني وو، دوئ په راوتلو رډو سترګوځوانې نجلۍ ته کتل او په څېرو کې يې ګونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړنه !

ـتور کوډګر ناوخته شو !

تر څنګ ولاړ سړي په عاجزي وويل:

ـد پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج يې له سره ليرېکړ او په خپلو اوږدو سپينو څڼو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلی و، وروسته يې ډډ غږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

ـکه زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.

www.saharonline.net
سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولاړو درباريانو سرونه وځړېدل، په څېرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه ماڼۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زرينې چپنې ځلېدلې.

د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې يې ځګونه پيدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موټ يې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځيرونو شرنګ وکړ، چيغه به يې له خولې را ووته او بېرته به ببسده پرېوته.

لمر په لوېدو و چې د ماڼۍ يوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزيرانو د سالون لويې دروازې ته وچې سترګې نېولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار اېست. شېبه وروسته يو زوړ سړی راښکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږيره يې درلوده او پر نری غاړه پورې يې په خړسپېنسي پيبلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباريانو د احترام په ښه خپل سرونه ټيټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست.

ښه شېبه يې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده باڼه نېغ ولاړ وو، تر سترګو يې يوه توره حلقه راګرځېدلې وه او پر سرو شونډو يې سپين ځګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجينې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او يو خيرن جام يې راويستل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ودرېد، له ځان سره يې څه وويل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وويل:

ـ زه په تور کوډګر باور لرم.

تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه يې ونه ويل، هماغسې يې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات يې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډګر شونډې تر ډېره خوځيدلې، بيا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجين ته يې لاس ور وغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه يو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رڼې شوې، ځنځيرونه وشرنګيدل او تور کوډګر چيغه کړه!

ـ اې شيطانې اروا! ته څه غواړې؟

د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو يې سوروالی پيدا کړ او شېبه وروسته يې سترګې سرو وينو ونيولې. نا څاپه يې له شونډو يو ډډ نارينه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.

غږ وويل:

ـ تر ټولو بدمرغه انسان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

له دې سره د ځنځیرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځید، په لاس کې نېولې ککرۍ یې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات یې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو یې توروالی پیدا کړ او شېبه وروسته بېسده پریوته.

پاچا ور مخته شو، د چپنې لستوڼی یې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد

تور کوډګر وویل:

ـد پا چا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان ووینې.

پاچا یوه شېبه غلی و، بیا یې وزیرانو ته مخ ور واړاوه او امر یې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ور ته پیدا کړي.

له لمر ختو سره ډولونه ودربېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد، ده یو لوی ښکر خولې ته نیولی و او چیغې یې وهلې چې ترتولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.

په ماڼۍ کې پاچا او وزیران بې خوبه او خواشیني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوړ چې تر ټولو بدمرغه انسان یې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضر کړي. شپېبه وروسته په یوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې یې نه وو، پر مخ یې یو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې یوې لوېي بوټۍ ته ورته و.
سړي وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې یې لاس او پښې غوځې شوېدي او د مخ لوی پرهر یې هم د توري نښه ده.
د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځیرونه وشرنګیدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې یې ځګونه وبهیدل. تور کوډګر د سړي د ایستلو امر وکړ او ویې ویل چې ده د ازادۍ په جګړه کې برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته یې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.
نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل، ماشومان ناروغه ښکارېدل، دوئ د خپلې مور لمن ټینګه نیولې وه او وارخطا وو.
ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند یې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوټي راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان یې له لوږې مړه شول، نورو ته یې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي یې ساتلي دي. دوئ په یو ه وېرانه کې اوسي، یوائې څلور دیوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بیا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنځیرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له ماڼۍ ووتل.
تور کوډګر وویل:
ژوند یې تریخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ویلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.
شېبه وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تور کوډګر وویل چې خبرې دې وکړي.
د سړي سر وځړېد او له خولې څخه یې یوائې یوه جمله را ووته!
ـ زموږ خاوره پردیو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.
ناڅاپه د ماڼۍ لویې شیشې ولړځېدې، له کټ څخه یو تور لوګی پورته شو او یوې ویروونکې چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!
وسوځېدم!
لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپېڅلې رڼا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شیبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واوریدل شو !

ـ پلاره ! زه مو ولې ترلې یم؟

تور کوډګر وویل:

ـ تر ټولو لویه بد مرغي، د خپلوا کۍ نه درلودل دي.

پای

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې

يو مړی وشو ، مرکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داخل بل پلار د انتقام خبره کوله.
کلونه تېر شول، سينې غلبېل شوې، د يوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يو ولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو ، دواړو غاړو ته يو اځې تور سرې پاتې وې.

پای

www.saharonline.net
سهار آنلاين ډټ نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګرې کره ورغلم، دی رابانديې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې رابانديې لګېدې.
کلکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راوور، له یوې بلې سره وغړېدو، خو دی خواشینی و او د زړه په زور یې خندل.
علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.
په حیرانۍ مې وپوښتل:
ـخو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقانې دې هم خپله ده،بیا ولې قرضداره یې؟

www.saharonline.net
سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ده راته وکتل، په خړو شونډو يې يوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو يې ويل:
ــشکر وباسه چې د کور مسوليت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.
يوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.
يو سوړ اسويلی يې ويست ، شونډې يې وخوځېدې:
ــځه درته ووايم، اووه سره عيال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه وي، څوک د مکتب کتابچې غواړي، يو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو رېبلو ته يوه مياشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.
يوه شېبه غلی و، بيا پرته له دې چې راته وګوري په خواشينۍ يې وويل:
ــنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟
و مې ويل:
ــشپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر يې نه غواړم.
په اوږه يې لاس راکېښود او مننه يې وکړه.
ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بيا ښار ته راغلم، خو مياشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ويل يې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه !

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هم په بېړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.
خدای ته مې شکرونه ویستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته یې په خواشینۍ راته وویل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي یې له خاورو مړه راوایستل، یوازې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!
زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بایسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو دیوالو پرځای غټې تورې لوټې پرتې وې، چا راته وویل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږیره یې ببره وه او تر مخ یې څو جریبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غریو کې یې وویل:
ـد غنمو رېبلو ته مې زړه نه کیږي، نپوهېږم! په چا یې وخورم!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېله

کونګري ژړل... مور يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته يې خيرن پړی ور لوېدلی و، په لکۍ پوري يې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.

مور يې په کاوړ وويل:

ـچا دومره ځورولې يې؟

کونګري ژړل...

مور يې په پاسته غږ وويل:

ـچرګې دا کار کړی؟

کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.

مور يې وويل:

ـخوسکی و.

ـنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـ ام م م م م پیشکه؟

ـ نه

مور یې فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

ـ دلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګرې خپله لکۍ وخوځوله، په غریو کې یې وویل:

ـ انسان و.

مور یې یو دم وخندل، د کونګرې پر سپېره مخ یې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو یې وویل:

ـ اه ګرانه! راځه چې ځو، له انسانانو څه ګټه!!!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون

سړي غټه لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:
ـغوارم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه ! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه !
هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:
ـخیرو کاکا ! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه !
ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:
ـیاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم دراخله، یو څو لیکې ولیکه ! بس ! دا یې هم نخشه !
چاره نه وه، ومې ویل:

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـسبا ته یې وغواړه !
سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:
ـ ایله دې نره خبره وکړه ! خو ګوره ! د زوروري کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه ! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ ګولۍ یې هم ونه خوري.
په حیرانۍ مې وویل:
ـته خو بدې دار نه یې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟
په زوټه یې وخندل:
ـای ساده ګله ! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه !
دی روان شو، ماته د یوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و، د بېګاه یې نه لرل، خو کله چې یې د ختهو کور جوړاوه، لومړی یې د ګراج ځای پرېښود، ما یې علت وپوښت، ده راته وویل:
((هی هی انجنیر صاحب ! خدا کلانه ! میشه که صاحب یک موتر شویم.))

پای

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورنۍ ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:
ـ تا هېڅ هم نه دي زده کړي !
د ماشوم سر وځړېد.
پلار وویل:
ـ ځلور میاشتې یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې !
د جامو د ګنډلو د ماشین غږ ودرېد ، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:
ـ سړیه ! تر او سه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.
د سړي تندی تریو شو ، لاسي بکس یې ور واخېست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې ماشوم ته وکتل، ورو يې وويل:
ـ ګوره زړګيه! ته بايد خپل درسونه وو ايي، د پلار خبره دې درپه زړه که، ويل يې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو يو ښکلی کوچنی بايسکل در ته اخلي.
ماشوم په حيرانۍ ورته کتل...
ښځې د ماشين لاستی تاو کړ، ورو يې وويل:
ـ هله ګرانه! د مکتب وخت دې دی !
هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه يې په پښو کړل، د باندې ووت.
هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر ګړندي روان ول، يو لاروی ورد مخته شو، ماشوم يې تر لاس ونيو، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.
پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و، معلمې يې پر توره دړه د الفبا توري وليکل، په لوړ غږ يې وويل:
ـ خوب قندولکا ! الفبا را سه سه بار در کتابچه هايتان بنويسيد !
ماشوم په حيرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...
شېبه وروسته معلمې وپوښتل:
ـ قندولک ! تو چرا نوشته نميکنی؟
ماشوم ورو وويل:
ـ څه ؟

www.saharonline.net سهار آنلاين ټکی نيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د معلمې شونډې وخوځېدې:
ـ چه گفتي؟
هلک بیا خپله خبره تکرار کړه !
ـ څه وکم !
معلمې تندی تریو کړ !
ـ بچیم ! مه پشتو ره نمیفامم ! تو چه میگی؟
ولاړه شوه ، د یوه بل ماشوم تر څنگ ودرېده ، په خوشالۍ یې وویل:
ـ آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی !
د تختې پر سر پر یوه لوی کاغذ لیکل شوي وو :
((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي

ځوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوڅیو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګی یوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګي ټوټې) یوې بلې خواته ولوېدل.

نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې یې باد شوې ، کیڼ لورته ړنګه شوه، سر یې د چوترې پر سمیټي ژۍ ولګېد ، ځای پر ځای پرېوته.

هلک د هغې تشي ته لغتې ونیولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک یې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې څخه یې ښېراوې راووتې:

ـ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وینې...

هلک لاس ور وغځاوه، ښځه یې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته یې دوه ـ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد ، له خولې څخه یې ځګونه باد شول:

ـوژنم یې !

دا یې وویل او دیوال ته نږدې د خرې پر کټه کېناست.

ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې، غاښونه یې په وینو سره ول، ښځې په ژړا کې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

ـمړه دې کړه !

هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستونی تېر کړ، څه یې ونه ویل.

د نجلۍ زګېروی واورېدل شو، شېبه وروسته یې سترګې رڼې کړې، یو دم یې وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه.

مور یې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې یې په وینو سرې شوې، په غریو کې یې وویل:

ـڅه ووایم، خدای دې ځوانیمرګ کې.

وروسته یې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.

ښځې هلک ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:

ـڅه خطا، څه ګناه، ولې؟

هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه یې وویل:

ـدا دریم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي !

مور یې چیغه کړه !

ـنو په دې کې څه خبره ده؟

هلک په غوسه وویل:

د کلا تر مخ هلکان مرد کي کوي، شرم دی شرم !

ښځې په غریو کې وویل:

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مینځو ! اوبه راوړي !
هلک چیغه کړه !
ـ دومره آزادي مه ورکوه ! که مې دا وار ولېده ! مرداره به یې کم له دې سره یې په جېب کې پرتو مردکیو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

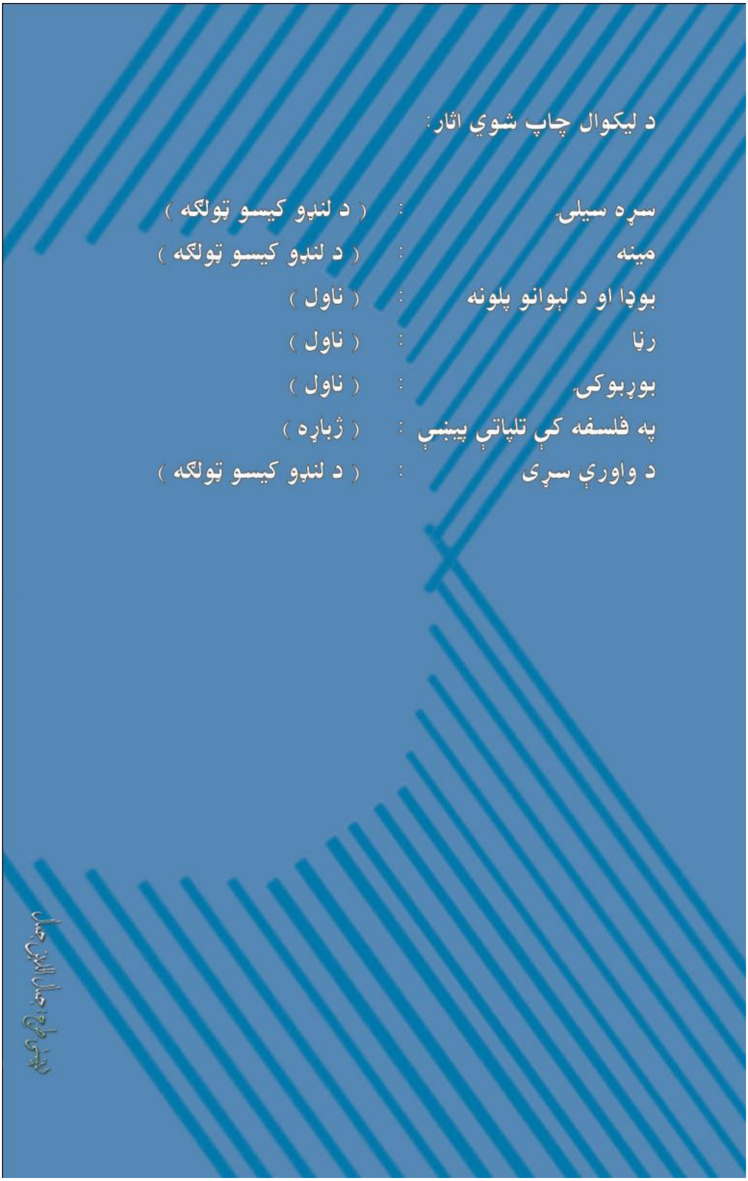

www.saharonline.net
سهارآنلاین ټکی نیټ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library